

[Sneum.]

berettede Krav overfor det kongelige Teater, og det siger vi Ministeren Tak for. Hidtil har det været meget vanskeligt at faa Kunstnere fra Nationalscenen ud i Provinsen; det har i alt Fald været forbundet med meget store, næsten uoverkommelige økonomiske Vanskeligheder, og Billetpriserne har af den Grund været saa høje, at Smaafolk og Middelstandsfolk saa at sige har været udelukket fra at komme i Teatret til disse Forestillinger. Jeg kan heller ikke erkende, at det kongelige Teaters Ledelse hidtil har stillet sig særlig velvilligt. Man har lovet at interessere sig for det, men noget Initiativ er der hidtil ikke udgaet fra det kongelige Teaters Ledelse. Jeg vil haabe, at den kommende Ledelse af Dobbeltscenen vil forstaa, at der her er en Opgave, man ikke kan skyde fra sig, og jeg vil ønske for Ministeren, at han, naar den Tid kommer, maa have Held til at vælge en Mand til Leder af Dobbeltscenen, som ogsaa har Blikket aabent for Provinsens berettede Krav til vor nationale Scene.

Hvis dette Lovforslag bliver vedtaget, vil det kongelige Teater vel paa det økonomiske Omraade faa omtrent en lignende Stilling overfor Staten — i hvert Fald noget i den Retning —, som Aarhus Teater har, og som Odense Teater maaske ogsaa snart faar. Det bliver i alt Fald noget i samme Retning. Statstilskuddet bliver fastsat, og Teatret maa i øvrigt selv se at klare sig økonomisk. Der er naturligvis den Forskel, at det kongelige Teaters Tilskud bliver ordnet ved særlig Lov. Den Udvikling, som vi her synes at skulle ind paa, kan jeg kun hilse med stor Tilfredshed, og jeg tror ogsaa, at det ude blandt Provinsianerne vil blive hilst med Tilfredshed, at man nu søger at slaa ind paa den Vej.

Inger Gautier Schmit: Det ærede Medlem Fru Elna Munch udtalte sin Glæde over Forslaget og tilføjede, at den nuværende Undervisningsminister ikke var en Mand, som lod sig paavirke og lagde sin Sag i Trafikministerens Haand, og heri laa, at den tidligere Undervisningsminister fuldstændig havde givet op og havde ladet sig lede af den daværende Trafikminister. Det undrer mig i og for sig, at man stadig vender tilbage til dette Forhold og synes at kritisere dette, thi Resultatet af disse Samarbejde mellem disse to Ministre er dog Grundlaget for, at vi overhovedet i Dag kan begynde at drøfte disse indre Teaterforhold og drøfte dem paa en Maade, der giver Haab

om, at vi kan komme til en rimelig Ordning. Jeg er vis paa, at den højtærede Undervisningsminister vil give mig Ret i dette mit Synspunkt, og jeg tror i øvrigt — hvis vi bliver ved Tanken — slet ikke, der vilde være sket noget uheldigt, om den nuværende Trafikminister, hvem jeg kender som en overordentlig fornuftig Mand, vilde have givet ogsaa sin Billigelse til dette Forslag. Thi hvad jeg bebrejder den højtærede Undervisningsminister med Hensyn til dette Forslag, det er Mangel paa Klarhed i Hovedlinierne, idet Kompetenceforholdet mellem Minister og Chef og dette Underudvalg eller Kontroludvalg ikke er stillet klart op i Forslaget. Jeg paatalte det før i min Tale, og jeg haaber, at vi gennem Udvalgsarbejdet maaske kan rede Traadene noget bedre ud. Jeg mener nemlig aldeles ikke, saaledes som den højtærede Minister udtalte, at det er selvstændige Personligheder, der sidder i dette Kontroludvalg; jeg kan ikke se, at de er selvstændige, naar man stadig taler om, at Chefen skal være selvstændig, og at Ministeren paa sin Maade ogsaa skal være selvstændig. Altsaa, Kompetencepørgsmaalet finder jeg uklart; det bør redes noget bedre ud.

Det ærede Medlem Fru Elna Munch talte ligesom jeg om de uheldige Forhold ved Balletten, og i sin Omtale af, at Børnene burde lære noget mere, sagde det ærede Medlem, at hvad man har i Benene, behøver man maaske ikke at have i Hovedet. Mon ikke det ærede Medlem hermed har tænkt paa det kendte Ordsprog, at hvad man ikke har i Hovedet, det maa man have i Benene — saaledes at det ærede Medlems Udtalelser egentlig er blevet sat paa Hovedet i denne Forbindelse.

Den højtærede Minister udtalte, at han meget godt kunde tænke sig, at Kunsten, altsaa i denne Forbindelse det kongelige Teater, Statsscenen, gik over til en delvis privat Drift; det var det samme som, at Ministeren kunde tænke sig, at Statskirken gik over til en Adskillelse fra Staten. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch fandt, at der var en slaaende Lighed mellem disse to Statsinstitutioner. Denne slaaende Lighed kan jeg nu aldeles ikke se og navnlig ikke, naar det i denne Forbindelse udtales som en socialdemokratisk Tanke. Thi den socialdemokratiske Tanke — det er jeg meget vel vidende om — er en Adskillelse af Stat og Kirke, men jeg har i og for sig altid troet, at man i sine Bestræbelser for at kultivere Folket, for at bringe Kunsten ud til Folket, ud fra en socialdemokratisk Tankegang